

idet Vedkommende i Forveien bitterligt kunde have udbredt saadanne Væresætninger, at Kirkestyrelsen ikke kunde være bekendt at stadfæste Valget. Ja, deri er jeg fuldkommen enig med Kirkeministeren, men derfor skal Kirkestyrelsen ikke stadfæste Valget, og derfor er jeg overbevist om, at denne, naar den vil haade Kirkens og sit eget Bedste, ikke alene vil holde paa den kongelige Stadsfæstelse, men vil styde den fra sig med begge Hænder. Den skal ikke udsætte sig for at komme i det Tilfælde at maatte give en Mand den kongelige Stadsfæstelse, om hvem man, skjøndt han maaskee ikke aabenbart har ført et forargerligt Liv, dog har den moralske Overbeviisning, at han har gjort det, og den skal ikke udsætte sig for som Præster i Folketirken at maatte stadfæste Saadanne, der forinden aabenbart havde bekendt sig til og udbredt Væresætninger, som strede imod den, ja maaskee endog imod al kirkelig Orden. Derfor skal Kirkestyrelsen frie sig og Regjeringen fra enhver saadan Stadsfæstelse; den skal lade Menigheden derom, og hvis denne da vælger en Præst, med hvem det sidstnævnte Forhold har fundet Sted, kan den saa høit, den vil, erklære, at den vedbliver at høre til Folketirken, men vil denne ikke have Noget med den at skjotte eller skaffe, hjælper dens Erklæring Intet. Hvis det derimod skulde hændes, at en Menighed vælger en Præst, hvem Kirkebestyrelsen nægter sin Stadsfæstelse, medens dog Menigheden ligesuldt beholder ham og danner en Frimenighed som den i Nyslinge, saa kan Ministeren med alle hans Biskopper saameget, de ville erklære, sig imod denne Præst og hans Menighed, den vil dog høre til og henvregnes til Folketirken, naar dennes Medlemmer erkjende den for at høre sig til. Ministeren og hans Bisper kunne true den ene Præst efter den anden med Affættelse, hvis de have det Mindste med den Menighed at gjøre, men de opnaae Intet, i alt Fald ikke Andet, end at der istedetfor 3 Præster optræde 53, som erklære, at hvad Ministeren og hans Biskopper have erklæret, nærmere besæet ikke har Noget

paa sig. Skulde det da komme dertil, at Ministeren og hans Biskopper ikke lade det blive ved at slaae Knips i Lommen, men virkelig affætte vedkommende Præster, saa havde de sprængt Kirken; det var da deres Feil, og det var dem, som maatte forsvare det.

Jeg skal nu blot med et Par Ord vende mig til den ærede Rigsdagsmand for Rjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall), og idet jeg gjør det, skal jeg vel mindes, hvad jeg uden Videre med Glæde skal erkjende, at han efter min Opfattelse ikke alene er den eneste af alle de Kirkeministre, vi hidtil have haft, der har gjort virkelig Gavn, men han har tillige gjort virkelig Gavn som Kirkeminister; det skal jeg ikke glemme ham. Naar han derfor sagde om et Udtryk, jeg igaar brugte, at det var mindre vel overlagt, skal det ikke koste mig den mindste Overvindselse at erkjende, at han har fuldstændig Ret; det var mindre vel overlagt, og jeg vilde rimeligviis aldrig have brugt det, naar jeg ikke havde mindedes — jeg tilstaaer med for megen Varme — at den samme Menighed, som een Gang efter den anden har henvendt sig til den nuværende Kirkeminister, men har fundet ham stofdøvt for alle sine Bønner, nu skulde henvende sig til ham om den kongelige Stadsfæstelse, og udsætte sig for at finde ham ligesaa døvt, som de hidtil havde fundet ham. Dersom imidlertid det Foredrag, som den ærede Rigsdagsmand for Rjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) holdt idag, var blevet holdt igaar, dersom — jeg kunde næsten have ønsket det — det var blevet Grundlaget for disse Forhandlinger, troer jeg, at Meget vilde være sagt anderledes, end det er blevet sagt, og at idetmindste jeg for mit Vedkommende skulde have taget mig iagt for en saadan mindre vel overlagt Ytring som den, han idag med Rette breiede mig. — Jeg kan ikke være enig med den ærede Rigsdagsmand, men jeg maa erkjende, at fra hans Standpunkt var det Foredrag, vi hørte af ham, baade i Form og i Indhold smukt og værdigt. Det forekom mig, at han forsvarede Fleertallets Forslag om den kongelige